nimmetada, et, kui ta koggemata teisele olli kahjo teinud, ta sedda jälle peab tassuma. Kül tössi on, mönda kahjo peame näggema, kui kahhaneb, ehk kaub koggoni meie ilmalik warra, kui kahhetseme omma rummalust; agga polle meist mu:id kaddumas kui ilmalikko warra, ja jouame meie allati omma patto ja rummalust süddamest kahhetseda, egga siis polle wigga ühtegi. Hing jouab täie terwisele kui temma Jummala pärrast on mönda kannatanud ja leiab wimaks armo taewase Issa ees."

„Kül siis Kaarlil olleks wähhemat süüd olnud, kui temma olleks ükspäinis kahjo nimmetanud ja ei mitte hädda?" küssis Mik.

„Sest kül olleks pissut wahhet olnud? Kes omma wannema wasto nurrise:, wata, se pölgab Jummala käsko, sedda: Sinna pead omma issa ja omma emma auustama, et sinno kässi hästi käib, ja sinna kaua ellad Ma peäl. Kes ommad wannemad teotab, egga selle kässi woi hästi käia, waid se sadab ennesele hädda hinge peäle, ja kunni se temma hinge peäle jääb, ni kaua peab ka iggast wastast asjast temmale uut hädda tousema peäle. Hea laps auustab wannemat ka siis, kui tedda karristatakse, paljo ennam nääb temma römoga wannema pärrast pissut waewa. Peälegi teame ka, et meie armas herra ei tulle meid karristama, waid tarwilist seädust teggema, et asjad peaksid öiete käima.

Karel olli siitsadik seisnud emal, ja esmalt pool wihhane waatnud teiste peäle; pärrast jo tulli liggemale ja nüüd astus koggoni jälle teiste sekka ja ütles: „Noh! leppime jälle ärra, armad küllarahwas ja naabrid. Tuskasest melest ma räkisin rummalaste; agga nüüd tunnen ma omma süüd, ja pallun Jummala ja teie käest andeks, et nenda ollen teile pahhandusseks olnud!"

„Waat se on hea ja armas kuulda!" ütles wanna Simo Tirik. „Nenda isse ennast ärrawõites annad sa õiget õppetust wannale ja norele. Sinno kommistamisse peäle saime parrajat õppetust sannaga, sinno eksitusse öiendamisse läbbi ka õppetust teoga. Jummal önnistago sulle sinno pöörmisse nou ja aidago sind keigest häddast peäseda!"

Wannamehhe sannad saatsid keikide südda-